FLUGFISKE-SPECIALEN
Juni 1984

House of Hardy

Traditioner och nytänkande förenas hos Englands mest kända redskapstillverkare. Lars-Åke Olsson och Leif Milling rapporterar från ett besök hos Hardys i Alnwick.

□ □ Den 9,5 fot långa Smugglern rörde sig rytmiskt i den rutinerade kastarens hand och den skarpt röda fluglinan avtecknade sig mot den tidiga vårens brungrå färger.

Kastaren — Jim Hardy — såg ut som en engelsman skall se ut om han är typiskt engelsk och det är vad Mr Hardy of the House of Hardy, är. Rutig keps, mustasch och med den klassiska oljerocken med manchesterkragen hängande över den lika klassiska tweedblasern. Jim Hardy är också, och har under många år varit, en av världens bästa tävlingskastare och en av männen som driver den berömda engelska fiskeredskapsfirman Hardy Brothers.

På vår påskresa hade Leif och jag besökt Flyfishers' Club i London och ätit middag med John Goddard, som tillsammans med Brian Clarke skrivit boken Öringen och flugan. Vi hade lämnat södra Englands kalkströmmar klara som glas, och stod nu på stranden av laxfloden Coquet, som vid den här tiden på året var ett brett lerdike. Den nyfallna snön på Cheviotbergen hade börjat smälta och på sin väg ned mot floden tagit med sig lera och fjolårslöv och annat löst material.

Jim Hardy hade tagit med oss misstänksamma svenskar för att demonstrera hur ett 8-delat flugspö i kolfiber fungerar och även låta oss känna på det. Det vi provade var alltså storebror i serien *Smuggler*, där lillebror är 7 fot långt i klass 5 och sexdelat. Mellanspöt har den ovanliga längden 8 fot och 2,5 tum. Det beror på att man till sjufotaren lade ytterligare en spödel. Varje del är 38 cm lång och spötuben med sina 3 mm tjocka ljusbruna lädervägggar över en aluminiumtub är 41,5 cm lång. Storebror ligger i klass 7.

Den första Smugglern blev så populär att man beslöt sig för att bygga de andra två också. På taxfree shop på vissa flygplatser säljer man en presentförpackning som består av spö i fodral, Prince rulle, lina och hardyslips.

Först hade jag lite problem med att placera Smugglerspöt i en passande nisch i mitt flugfiskeliv men före hemkomsten hade jag lagt upp mitt försvar. Jag berättade utan att darra på rösten för min lady vid köksbordet att eftersom jag ofta reser så är det högst olämpligt att släpa på den vanliga spötuben, som är både lång och obekväm.

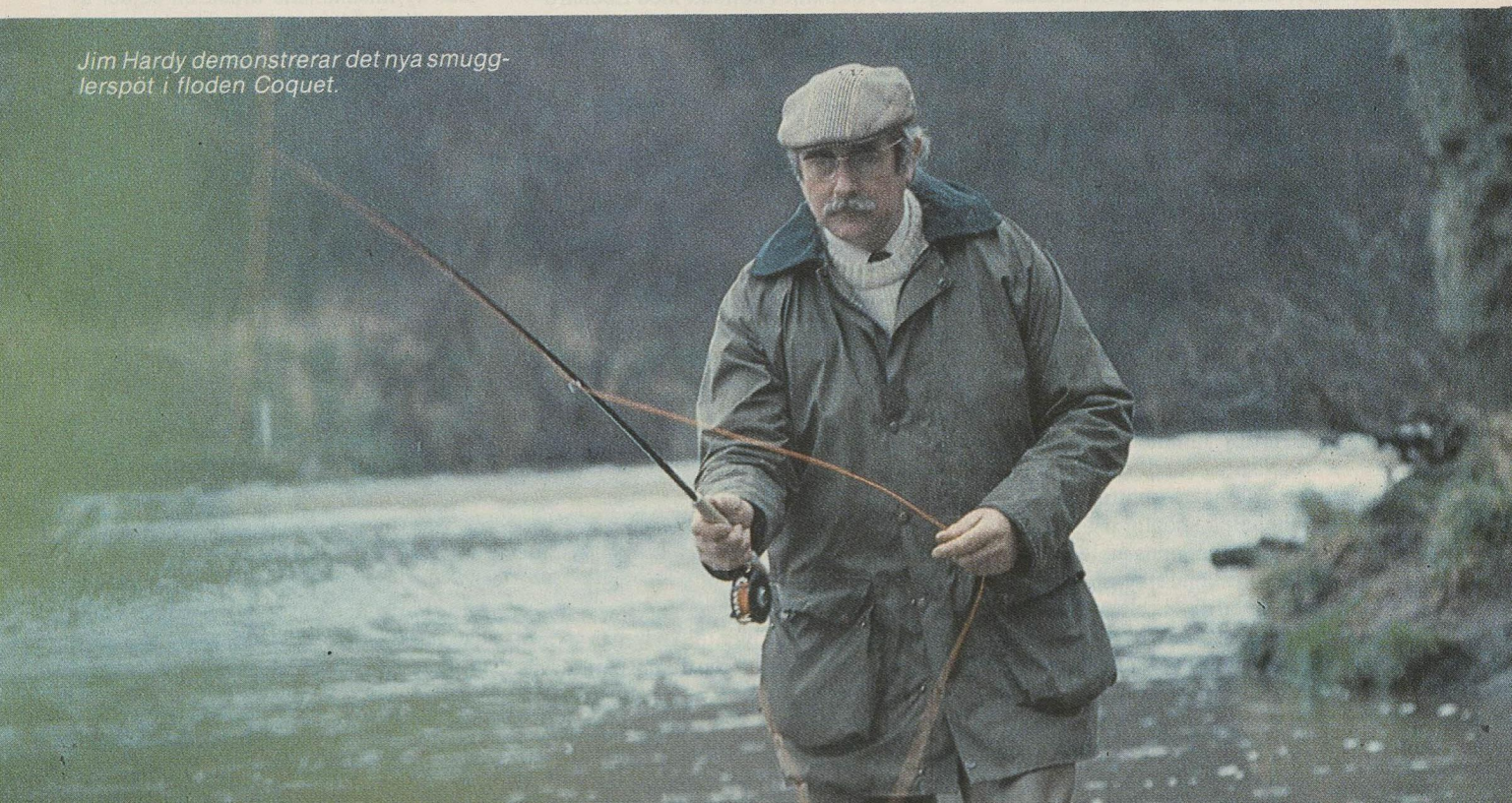

Jim Hardy demonstrerar det nya smugglerspöt i floden Coquet.

Lars-Åke Olsson får en inblick i hur Hardys flugrullar tillverkas. Här gjuts spolar till nya Prince.

Den här lilla fyrtiocentimetaren är så praktisk och känn hur gott lädret luktar också! Min hustru såg länge på mig med outgrundlig blick och försvann sedan utan ett ord till sina sysslor.

Den lilla staden Alnwick ligger på Englands östkust, norr om romerska muren, som kejsar Hadrianus lät bygga år 120 e.Kr. för att hålla barbarerna från norr borta. Till skotska gränsen är det bara tre mil. På andra sidan Cheviotbergen rinner floden Teviot, som så småningom förenar sig med Tweed, Sir Walter Scotts, Greenwell's Glorys, Tomas Stoddarts och James Wrights flod.

Alnwick ser ut som hundratals andra engelska städer med sina låga byggnader i sten och med utmärkta värdshus och pubar, alla med fantasieggande namn och skyltar.

Att besöka staden Alnwick och Hardy Brothers var för mig en pilgrimsfärd. Efter några av de första flugfiskeåren i min ungdom upptäckte jag att det fanns andra märken än Streamfly och Arjon och det namn som oftast nämndes var Hardy. Det första fina flugspö jag såg och höll i handen var Gösta Gleerups tätlindade Halfords *Dry Fly Rod*. När jag jämförde det med mitt topptunga, klumpiga spö förstod jag att det var skillnad på spön.

Hardy Brothers grundades år 1872. Redan från början bestämde de sig för att satsa på kvalitet även om de blev dyrare än många andra. Det visade sig också vara lönande. Från början tillverkade de gevär och fiskeredskap men fisket tog snart överhanden. Hardyspöna väckte uppmärksamhet överallt och utmärkelser och medaljer flöt i en jämn ström in till Huset Hardy.

Tidigt intresserade de sig för kasttävlingar. De menade att erfarenheter därifrån kunde vara användbara. Konkurrensen från andra spöbyggare var också utvecklande. I början av 1900–talet hade G E M Skues, ett av de stora namnen i brittiskt flugfiske, kommit i kontakt med Leonardspöet från USA. Vid flera tillfällen skrev han artiklar om dessa amerikanska spön "de bästa och lättaste i världen". Han utmanade de brittiska spötillverkarna och kallade deras produkter för vandrarstavar och handledsknäckare. Hardy tog upp kampen. 1906 anordnade tidningen Fishing Gazette en tävling i London. Den utspelades framför allt mellan Leonardspöet och Hardy och slutade oavgjord.

På en kasttävling i Paris 1911 visade Hardy att de var ikapp amerikanarna. Då kastade J J Hardy 22 meter med ett 7 fots spö, som endast vägde 70 g. Det var det berömda *C C de France*, ett av de stora namnen bland Hardys spön genom tiderna tillsammans med *L R H Dry Fly Rod*, *Knockabout*, *Koh-i-Noor* och *Perfection*.

När glasfibern kom avvaktade Hardy länge. Först på 60-talet då de ansåg att tekniken och materialet nått så långt att glaset kunde konkurrera med canespöna gick man helhjärtat över till att bygga spön i glasfiber. Bäst kända från denna period är *Jet-serien*, som blev en stor succé tack vare distinkt design och hög kvalité.

I dag består större delen av Hardys spötillverkning av kolfiberspön. De har två serier: *Graphite Carbon Fibre Rods* som *Favourite Graphite Carbon Rods*, som inte slipas och därför har klingor med spiralformat mönster.

Lika berömda som spöna är rullarna. När vi besökte fabriken fick vi vara med om den nya Prinsens födelse. *Hardy Prince* skiljer sig från de flesta rullar som kommit ut de senaste åren. Det blanka är borta och i stället har den en mörkgrå färg med en vit rand i spolkanten. Knarren är behagligt mjuk och ställs in med en stor ratt, som sitter i centrum på baksidan. Prince har mindre spoldiameter och bredare spole än rullar i motsvarande klass. Det gör att rullen ser liten ut fast den är rymlig. Den har utanpåliggande spole och kan höger- eller vänstervevas.

Många gamla namn som t.ex. *Uniqa* och *Sunbeam* har kommit tillbaka i nya former. För större fisk, som havsöring och lax finns nygamla *Perfect*, *Saint John* och *Saint Georg*.

Vi följde tillverkningen av den nya Princerullen från första steget där man hällde smält aluminium i en form till sista där avsyning och kontroll och förpackning ägde rum. Vid slutstationen överraskades vi av att se att Hardy även tillverkar andra rullmärken som t.ex. Orvis och Sage. Sagerullen var ny för året och skulle med sin bruna färg matcha det bruna Sagespöet.

När vi tillsammans drack en sejdel av det nordengelska mörka fatölet i baren på Vita Svanen, berättade Jim Hardy att man kommer med en ny serie spön under 1984. Den får namnet *Graphite Carbon De Luxe*. Klingorna blir bourgogneröda med passande lindningar. Även Smuggler får den färgen.

Till det vanliga hardymärket, flugan i tornet, skall man också foga en bild av engelska flaggan, Union Jack. Det blir ytterligare en garanti för att spön och rullar tillverkas i Storbritannien och inte någonstans i Östasien.

Jim Hardy skulle ha besökt östersundsmässan Expo Norr för att demonstrera Hardys produkter och sin kastteknik med flugspö men därav blev intet. Det visade sig att tidpunkten kolliderade med en inbjudan från drottningen att komma till Buckingham Palace och dricka te.

— You can't say no, to the Queen, can you? sade Jim Hardy och log nöjd då ännu en utmärkelse hade tilldelats The House of Hardy.